

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק אדמו"ר שליט"א
מביאלא

חג הסוכות

ופנימיות העניין הוא, כי על כך נתן לנו השם יתברך ברוב רחמיו וחסדיו את מצוות הסוכה הקדושה, שנחסה תחת צל כנפיו, שתהיה לנו צלא דמהימנותא למגן ולמחסה, מכל הכפירה הקשה והזוהמא הממלאת את כל העולם, ולשמירה מכל סחף האוויר הקשה שבחוץ, על דרך שמעיד הכתוב [ישעיה ד'ו] "וסוכה תהיה לצל יומם מחורב, ולמחסה ולמסתור מזרם וממטר".

ולזה צריך האדם לברוח מאויר העולם אל תוככי צילא דמהימנותא עילאה, שיכניס את כל גופו וכל איבריו בשלימות אל תוך הסוכה עילאה, באכילה ושינה וכל הנהגת צרכי הגוף, וידבק עצם גופו ובשרו בטבע הסוכה והאמונה הקדושה שבה, עד שתושפע האמונה ותחדור אל תוככי עצם גוף ובשר, שיהיה עצם גופו טבוע בקדושת האמונה העליונה, ולא יסחף בסחף הקשה של זרם ומטר הרשעים, בכפירה והכחשת האמונה וההשגחה.

צריך האדם לחסות בצל האמונה בהשי"ת
בכל ענייניו

חג הסוכות נקרא בזוהר הקדוש [ג קג א]:
"צלא דמהימנותא". ויסוד האמונה נרמז בעניין הסוכה שהיא דירת ארעי, שכן אמרה תורה: "צא מדירת קבע ושב בדירת עראי" [סוכה ב.], ללמד האדם דעת ולהחזיר בלבו את יסוד האמונה, שאין לנו קביעות בעולם, רק אנו תלויים ועומדים במאמר פיו ורצונו של הבורא יתברך שמו, אשר "הוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים" ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים.

כדאיתא בסה"ק תולדות אדם [וירא],
"והוא יושב פתח האוהל, שהוא היה אב וראשון שהיה מודיע לכל באי עולם:
שהעולם הזה הוא רק דירת עראי, כמו אוהל שהוא רק דירת עראי, ועיקר הוא עולם הבא אחר כך. וכמו שמורה על זה גם כן טעם כוונת ישיבת סוכה". עכל"ק. כי כל קנייני עולם הזה אינם באמת אלא בדרך עראי בלבד, ואין לנו לחסות אלא בצל ק"ל, ולהסתתר בסתר כנפיו של הקדוש ברוך הוא...

מבשר טוב - אמונה

הנמצא כעת בשלבי הדפסה, וי"ל ב"ה בימים אלו

פרק סח

מצטער פטור מן הסוכה - והחילוק בזה מן הגויים

והנה בגמרא עבודה זרה [ג.] איתא שלעתיד לבוא ינסה הקב"ה את הגויים במצוות סוכה, ויוציא עליהם חמה מנרתיקה, וכל אחד מבעט בסוכתו ויוצא, עיי"ש באריכות. וכבר הק' שם בגמרא שהרי אף ישראל פטורים מן הסוכה בכזה מקרה, שהרי מצטער פטור מן הסוכה. ותירצה, שודאי שאף ישראל פטורים כשמצטערים מכל מקום אינם מבעטים ויוצאים, לעומתם הגויים בעת שמצטערים הרי הם פורקים מעליהם כל עול ומבעטים.

והוא עיקר החילוק בין עם ישראל לשאר אומות העולם, שעם ישראל מכירים טובה להשם יתברך, ואף כשקשה להם אינם מבעטים אלא עדיין מחזיקים בטובתם לה' יתברך, לעומתם שאר אומות העולם אינם מכירים טובה, ורק הקדיר עליהם הקב"ה חמה מיד מבעטים ויוצאים.

שמחת נישואין עמ' רנג

||| שמחת ההג |||

שמחת החג להשריש השמחה לכל השנה - בשמחה של מצוה

ובעצם מצות השמחה שבחג הסוכות, חזינן שריבתה בו תורה השמחה יותר מבשאר רגלים. שהרי בו נאמרה מצות השמחה כמאמר הכתוב [דברים טז, יד-טז] "ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך וגו', שבעת ימים תחג לה' אלהיך וגו' והיית אך שמח".

המועדים יסוד למה שעובר עלינו כל השנה

דהנה במשך השנה ישנם זמנים מיוחדים, שבכל זמן יש בו עניין ומטרה מיוחדת שזמן זה הוא השורש לזכות לעניין הזה. וכמו שרומז הלשון: "שלש רגלים" שהם עניין רגל', דהיינו שעליהם עומד כל מהותו של האיש הישראלי..

ולמשל, חג הסוכות מרמז על מה שהשם יתברך מסכך ומגין עלינו מן היצר הרע, וכמו שאמרו חז"ל [קידושין ל:]: "אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אינו יכול לו". וזה שייך בכל השנה, אבל שורשו נשפע מחג הסוכות. וכמו כן הם המועדים שתקנו חז"ל ... וכמו שגילו הספרים הקדושים שמועדים אלו הם המעמידים את בני ישראל בגלות, שאף אחרי כל הרדיפות והיסורים שהם עוברים, יש באפשרותם לזכות לקיימו וקבלו עליהם מאהבה ורצון.

ודבר זה הוא כדוגמת נהרות ארוכים, שהעומד באמצעם נראה לו שהמים האלו נמצאים כאן תמיד, ובאמת יש למים מקור ושורש שממנו הם באים, ששם הוא כל יסודם ושורשם. וכידוע שיש מלחמות בעולם על שרשי הנהרות, כמו שהיה בלבנון, שרצו לסתום את שורש המים של הנהר שלא יגיעו המים ליהודים בארץ ישראל. ומבלי השורש זה אין קיום לכל הנהר הגדול. וכמו כן הוא אף בהשפעות הרוחניות. שכל דבר יש לו שורש שהוא השפעתו ומקורו.

תורת בין הזמנים עמ' קמה

אחרים. - על כך יש יתרון לחג הסוכות ושמחתו המלאה ומוקפת בהרבה מצוות בד' מינים שבידינו ובצילא דמהימנותא החופף עלינו בסוכה. שכל אלו בסגולתם להחדיר בליים שמחה של מצוה וקדושה לכל ימות השנה.

ועל כך אומר הכתוב "ושמחת בחגך" - ומתוך כך שתקיים מצות השמחה בחג כראוי לה - "והיית [כל השנה כולה] אך שמח". שתימשך שמחתך לכל השנה כולה בעזרה"ת.

תיקוני תשובה וכפרה עמ' רח-ט

בכח שמחה של מצוה - להשפיע בנשמיות ודרגות והשגות ברוחניות

ובכח שמחה של מצוה, יכול האדם להביא על עצמו השפעות גדולות, והשגות גדולות ברוחניות, כמו שאיתא בגמרא סוכה [נג.]: "תניא אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמח בשמחת בית השואבה, אמר כן: אם אני כאן הכל כאן ואם איני כאן מי כאן". ע"כ. והוא תמוה לכאורה על הלל הזקן שחז"ל הפליגו בשבח ענוותנותו. האיך היה אומר "אם אני כאן הכל כאן".

ונראה לפרש הכוונה בזה, שהרי איתא שבזמן שמחת בית השואבה שאבו משם רוח הקודש, כמו שאיתא בפסיקתא רבתי [א.]: "אמר רבי יהושע בן לוי: למה היו קורין אותו שמחת בית השואבה שמשם היו שואבין רוח הקודש". והיתה שם שמחה גדולה עד מאוד, עד ש"אמרו כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו" [משנה סוכה, ה א].

ותו כתיב ביה [ויקרא כג, מ-מא] "ושמחתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים. וחגתם אתו חג לה' שבעת ימים בשנה חקת עולם לדרתים בחדש השביעי תחגו אתו".

ואילו בחג הפסח לא נאמרה כלל מצות השמחה, ובחג השבועות נזכרה פעם אחת בלבד. וכבר נעמדו בכך רבותינו הראשונים ז"ל. וכו'.

ואשר יראה בזה, עיקר הלימוד במצות שמחה שבחג זה, הוא דייקא בהיותנו בו בסוכה דירת ארעי, ומצוה אחת משלימה השנית כנ"ל. ולהורות הוא בא ביסוד שמחתם של ישראל, שהם שמחים בה' ובתורתו הקדושה, ואינה שמחה גשמית, שמחת הכרס על התבואה והפירות שנאספו הביתה, אלא בכדי להודות להשי"ת עליהם. וזה גופא עיקר שמחה להם במה שזוכים להתקשר בהודאתו יתברך ולקיים מצוות תוה"ק בשמחה. ולכן באים שתי מצוות הללו יחדיו, שדוקא בסוכה דירת עראי, המוכיחה על ארעיות כל ענייני עוה"ז בליבנו, מראים אנו אז עיקר שמחתנו ואהבת ליבנו ונפשנו בדבקות השי"ת ותורתו, והתבואה והפירות לנו כגורם לשמוח ולהודות לו יתברך.

וזהו היא עיקר יסודה של שמחה שבחג הסוכות יותר משאר ימים טובים, לשאוב ולהוציא ממנה שמחה שכזו לכל ימות השנה, ולחקוק בליבנו שמחה של מצוה ושמחה הרוחנית של הנשמה על עניינים הרוחניים שבתומ"צ לכל ימות השנה. ושנשאר בזה לכל ימות השנה תמיד "חבוקה ודבוקה בך", ולא חלילה בדברים

פי שכל המועדות מצוה לשמוח בהן, בחג הסוכות היתה שם במקדש שמחה יתירה, שנאמר "ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים". וכו'. ורוקדין ומספקין ומטפחין ומפזיזין ומכרכרין כל אחד ואחד כמו שידוע; ואומרים דברי שירות ותושבחות... מצוה להרבות בשמחה זו... השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הקל שצוה בהן, עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו, שנאמר "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"... ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה', שנאמר "והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'". עכ"ל הרמב"ם.

הרי שכתב הרמב"ם בסוף הפרק שעבודה בשמחה עבודה גדולה היא, והשי"ת יפרע ממי שאינו עובד השי"ת בשמחה ומרב כל, כמו שנאמר [דברים כח מז] "תחת אשר לא עבדת את ה' א' בשמחה ובטוב לבב מרב כל". ומרובה מדה טובה: מכיון שיעבוד השי"ת בשמחה - יזכה להשפעות טובות ברוחניות וגשמיות.

וגם נראה דמכיון שבחג הסוכות ישנו חיוב מיוחד ושמחה יתירה מכל החגים, נראה שזה גרם למה שכתבו התוס' סוכה נ: ד"ה חד] וז"ל "חד תני שואבה. בירושלמי [סוכה פ"ה ה"א] מפרש שמשם שואבים רוח הקודש, שהשכינה שורה מתוך שמחה, דכתיב ויהי כנגן המנגן ותהי עליו רוח ה', ומייתי עובדא דיונה בן אמיתי שהיה מעולי רגלים ובשמחת בית השואבה שרתה עליו שכינה". עכ"ל התוס'. היינו שמשמחת בית

וחשש הלל הזקן, שמא מה שהוא נמצא בשמחת בית השואבה, הוא רק בבחינתו דמיון רוחני, אולם ה"אני" שלו, בחינתו האמיתית אינה נמצאת שם. ואם כן שמחת בית השואבה לא תשפיע על עצמותו, שאם ה"אני" כאן הכל כאן, שבודאי על ידי שמחת מצווה של בית השואבה אפשר להשיג השגות גדולות, שישפיעו על הגוף ה"אני".

והוא משום שבכח שמחה של מצוה להשפיע מאוד על שינוי הגוף לטובה יותר משאר עבודות השם שלא בשמחה ח"ו, כמו שהעידו על האר"י הקדוש, שכל ההשגות שהשיג וכל המדרגות שהגיע אליהם, הכל היה על ידי השמחה של מצוה..

וזהו שאמר הלל הזקן: "אם אני כאן", אם אני נמצא כאן עם האני שלי, ובמצב מרומם כזה, אזי "הכל כאן", שבודאי ישפיע עלי לטובה, שכמו שנתבאר שבכח עבודת השם יתברך בשמחה - להגביה את האדם בלא שיעור וגבול.

מה שאין כן "ואם איני כאן" היינו שאין האני שלי נמצא כאן, אם כן שמחת בית השואבה לא יהיה לה השפעה עלי, שהרי הוא כאן רק כעין דמיון, ולא עם ה"אני" העצמי בגופו ורוחו.

תורת ה' תמימה עמו' קס

מעלת השמחה בשמחה של מצוה - עד שמגיע להשראת השכינה ורוח הקודש

ובחג הסוכות - מבואר ברמב"ם הלכות לולב פרק ח [היי"ב עד סוף הפרק] וז"ל "אף על

ליבו של השטן. אך למבואר נראה המכוון: לאותו היצר הצפוני המסמא עינו של אדם, שנתבאר שהוא היצר הרע הקשה מכולם, שהוא מוחבא וטמון עמוק בלב, ומסמא את עיני האדם.

לכן החץ הוא - 'בעיני' השטן דווקא, שבזה יפתחו עיני השכל, לגלות דעת האמת, שיהא יודע להבחין בכל דבר אם הוא מן הצד הטוב או ח"ו בהיפוך, ועל כך היה מכוון נענועו אל נקודת האמת בתכלית הדיוק, לומר שלא יוכל לבלבלו עוד בזה. ואלו המינים הקדושים וכח הנענועים שכל ישראל אגודים בהם יחדיו כאחד, יבריחו אותו הצפוני לגמרי, ולא יוכל להתחבא עוד בתוך לב ישראל, ויתגלה בדיוק רצון האמת של מעלה.

ירח האיתנים תשע"א עמ' רלט

||| הושענות והושענא רבא |||

ענין ההושענות -

ועבודת יום 'הושענא רבא'

ביום זה יש לבקש רק למען ה' שלא כראש
השנה בו מבקש צרכי עצמו

וכן אנו חוזרים ומבקשים לפני כל הקפה שבהקפות יום הערבה, לפרש בבירור עיקר טעם בקשתינו בהושענות: "למענך אליקינו הושע נא. למענך בוראנו הושע נא. למענך גואלנו הושע נא. למענך דורשנו הושע נא."

וכן חוזרים ומבקשים: "למען אמתך, למען גדלך ותפארתך, למען מלכותך, למען שכינתך. הושע נא מכוון לשבתך, שכינת

השואבה היה שייך לשאוב רוח הקודש ולשרות עליו שמחת השכינה. ומשום זה זכה האר"י והבעש"ט ז"ע לכל המדרגות מתוך עבודה בשמחה, דאם זוכים בעבודת השי"ת בשמחה בסוכות - בודאי אפשר לזכות לרוח הקודש ולהשראת השכינה בעבודת השי"ת בשמחה בגלות המר ומתוך יסורי הנפש והגוף. והשי"ת יעזור שנזכה לעבדו בשמחה עבודה תמה.

אם שמוע תשמע עמ' רכו

||| ארבעת המינים |||

הביטול לכלל ישראל - מביא תיקון שלם
לכולם

מבואר להדיא במדרש שהובא לעיל "אמר הקב"ה יוקשרו כולם אגודה אחת, והן מכפרין אלו על אלו", הרי שאם הלולב ההדס והערבה והאתרוג מאוגדים וביחד מכפרים אלו על אלו, הרי יסוד נפלא שאם מתבטלים לכלל ישראל יופר על ידי אחדות עמהם על ידי הצדיקים. ולפיכך רבים העושים תשובה הקב"ה מקבל אותם בכל עת אפילו שלא בעשרת ימי תשובה כמו שנתבאר מהגמרא בראש השנה...

תיקוני תשובה וכפרה עמ' סד

חץ בעיני השטן - לפי שמסמא עיני השכל
לכוון לאמת ולהבחין בין טוב לרע

ובדרכנו יבואר אל נכון, מדוע נוקטת הגמרא את סגולת הלולב: "גירא בעינייה דסטנא". שתמהנו מדוע לא כיוון הלולב אל

להתקבל, שיתפללו על השם ועל שכינתו יתברך אז יהיו נענים, ואם אינם מתפללין בשם אזי מתפללים ואינם נענים ח"ו כמאמר המדרש, ולפיכך האי יומא בשפון תליא ודוק.

ומזה הטעם נקבע יום זה בדווקא, להוצאת הפתקין לסנטירא מבי מלכא לטובתם של ישראל, כאשר יקיימו כראוי תיקונו וענינו של יום לבקשת ישועתו של הקב"ה את עצמו ואת השכינה הקדושה כאשר תקנו חכמינו ז"ל, ממילא יהיו על ידי זה מתפללים ונענים - שאפילו מי שח"ו נפיק פתקא דיליה שלא לטובה, כאשר תבוא בקשתו על צער השכינה הנגרם מזה ועל סבלו של הקב"ה בעצמו מגזירתו עליו, שוב יתהפך הכל עליו לטובה, ויחזור פתקא דיליה לטובה ולברכה ולרצון השכינה הקדושה לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו תמיד.

שכינתא בגלותא עמ' רכא

תורת רבוה"ק

הנשמה קולטת ומבינה בקדושת החג

סיפר הגה"ח רבי שמחה רבינוביץ שליט"א, באחת השנים נולד ילד במשפחתנו ביום הקדוש, ברית המילה התקיימה כעבור שמונה ימים אצל מרן החלקת יהושע זי"ע באחד מימי חול המועד סוכות, מעמד הברית עצמו לא נערך בסוכה אלא בבית המדרש, בהתאם להלכה שיש להיזהר לא לערוך ברית בסוכה מחשש שינשרו קיסמים ועלים מהסכך על הנימול ויסכנו אותו.

במהלך סעודת הברית שהתקיימה לאחר מכן בסוכה, נטל הרבי את הרך הנימול לידי אחז אותו בחיבה, ולעיני כל הנוכחים ההמומים פנה אליו כאל אדם מבין דבר: רואה אתה ינוקא, זהו הסכך זהו הסוכה, ואלו הם קישוטי נוי הסוכה, אחר הראה לו גם את ארבעת המינים, שמונחים היו על השולחן.

כבודך הושע נא", ועוד בקשות רבות כיוצא בזה על זה הדרך. ושוב חוזרים כמה פעמים "אני והו הושיעה נא". ועל יסוד זה חרוזה והולכת כל תפילת "כהושעת אלים בלוד עמך וכו'".

ולמדנו מכאן על יסודו של יום 'הושענא', כפירוש התוספות שיושיע את עצמו, אני והו הושיעה נא. וזהו ענינו של יום נורא הוד זה, שלא לבקש לעצמינו והצטרכותינו הפרטיים כענין שמבקשים בר"ה ויום הכיפורים - על החיים והשלום, פרנסה טובה וגזירות טובות וכו', כי אם לישועתו של הקב"ה בעצמו. ומה שמזכירים צרכי עמך ישראל בבקשת המים וכו', הכל לצורך קדושת שמו יתברך, כמבואר בתפילות.

והוא המכוון במאמר הזוהר הקדוש הנ"ל, בטעם שלוקחים הערבה הדומה לשפתיים, "דהאי יומא בשפון תליא". שהשפעת היום בשפתיים ובתפילה היא תלויה, אם תהיה תפילה נכונה וראויה

כל המסובים השתוממו לנוכח המחזה, עד שאמו"ר זצ"ל הרהיב עוז ושאל את זקני, אבא הלא תינוק רך הוא ואינו מבין את כל הדברים הללו.. השיבו הרבי כשפניו מוארות באור עליון: "נכון הוא אמנם אינו מבין, אבל הנשמה שלו קולטת ומבינה. פונה אני אל נשמתו, למען יחקקו הדברים על לבו כבר עתה".

וזהו כפי המסופר במשניות סוכה, ששמאי הזקן פחת המעזיבה וסיכך על גבי המיטה עבור תינוק בן יומו, ואף כי בהלכה נפסק שתינוק הצריך לאמו פטור מסוכה, מכל מקום למדנו ממשנה זו שאף תינוק בן יומו שייך למצוות הסוכה.

***

עבודת הנענועים של מרן החלקת יהושע

החסיד המפורסם רבי ברוך יצחק פריינד ז"ל שהתגורר בשכונת בתי ראנד', נוהג היה לבוא מדי שנה באחד מימי החג לחזות בזיו פניו של מרן החלקת יהושע זי"ע בשעת הנענועים, לשם כך היה נעמד בפינת כותל המזרח ומנסה לחטוף הצצה בפניו הבערות שמוסתרות היו בטליתו. פעם כשנוכח בעוצם עבודתו הקדושה, התפעל רבי ברוך יצחק ונענה אחוז התפעלות לעומדים סביבו: 'הרי עבודתו של הרבי מזכירה את מה שראיתי אצל רבי הגארליצער, הוא הרה"ק רבי ברוך מגארליץ זצ"ל זי"ע.

***

בכל יום מסוכות מבטלים חלק ביצר הרע

כתב מרן הרה"ק ממעזריטש זי"ע בספרו 'זכרון משלי', על מאמר הגמרא (סוכה נב.) 'שבעה שמות יש לו ליצה"ר', ולכאורה מאי נפקא מינה בזה. אמנם רמז יש כאן, שעל ידי שבעת ימי החג, ועל ידי שבע המצוות שמקיימים בכל יום, יכולים לבטל בכל יום שם אחד משמותיו, עד שנתבטל לגמרי. (עמ' קיג)

***

אף מן הפחיתים יכולים לעשות אורות גדולים

כתב מרן הדברי בינה זי"ע: וזה הוא בחינת חג הסוכות, דהנה אמרו חז"ל ע"ה (סוכה יב.) 'באספך מגרנך ומיקביך (דברים טז ג), בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר' שבזה מסככים. והענין הוא, כי בחינת סוכה הוא אור המקיף כידוע, הרומוז שאפילו מפסולת גורן ויקב, יכול האדם לעשות מהם אורות מקיפים, שזה קדושת הסוכה. (האזינו ושבת שובה עמ' קצה)

***

ויהי בשלום סוכו

מדרכו בקודש של מרן החלקת יהושע בשלחן-הטהור ביארצייט של היהודי הק' בחול המועד סוכות, ביום י"ט תשרי, שכידוע בו ביום חל גם ההילולא של הגאון מוילנא. ודרכו היה להזכיר מאמר ידוע של הגאון מוילנא, על הפסוק "ויהי בשלום סוכו", שיש שתי מצוות שהאדם נכנס בהן בשלמות בכל גופו: מצוות סוכה, ומצוות ישוב ארץ ישראל, וזהו ויהי "בשלום" [-בשלימות]: סוכה, וארץ ישראל, וזהו ומעונתו בציון. ומסיים: עס איז גאנץ א חסידישער ווארט. ומרגלא בפומיה תדיר דעבדי רבנן שלמא בהדי. (רבתינו מאורי הגולה ח"א עמ' קא)

ולפלא שהגימטריה של פסוק זה שהביא החלקת יהושע (מתהלים עו) "ויהי בשלום סוכו ומעונתו בציון" = 1200 - ממש כמספר שמו: "אליהו בן שלמה זלמן בן ישכר דוב". (כך הביאו בכמה ספרים)

***

"וזהו הרמז: "ופרוס עלינו סוכת שלומיך", שעל ידי השלום בין אדם לחבירו יכולים לבוא לשמחת החג. וכן הרמז (תהלים עו) 'ויהי בשלום - סוכו'. הרי דשמחת החג שיהא שלם עם כל אחד ואחד..." (זכרון משלי, סוכות)

***

אתרוג נקי עדיף

אאמו"ר [מרן החלקת יהושע] צוקללה"ה אמר לי: דאתרוג נקי עדיף מגידול נאה - כשאין להשיג כליל המעלות, באשר אתרוג נקי מכוון נגד הלב, ויש להשיג על לב נקי. (מבשר טוב אדם לעמל יולד)

***

מסירות נפש של מרן החלקת יהושע למצות סוכה בגולת סיביר

על גודל מסירות נפשו של כ"ק מרן אדמו"ר החלקת יהושע זי"ע לקיים מצות ישיבת סוכה אף בשנות המלחמה האיומה, נשמע פעם מפי רבינו זי"ע בעצמו, היה זה כאשר נשאל על ידי החסיד רבי ישראל ראזענצווייג זצ"ל, איך עלתה בידו לקיים שינה בסוכה בשנות הזעם בקור הנורא בערבות סיביר, השיב לו רבינו שנכנס לסוכה על דעת לשהות בסוכה רק למשך זמן מה של כחצי שעה, וכעבור כמחצית השעה שוב קיבל על עצמו לשהות למשך זמן כזה, וחוזר חלילה, עד שהאיר השחר בתוך הסוכה, רק חסרון אחד היה לו שמי הנטילה של שחרית קפאו מהקור העז, אבל הרגיש אז טעם מעין עולם הבא! (אור עולם, עמוד רד)

***

האושפיזין אצל מרן הרה"ק מלענטשנא

בימים שאחר פטירת היהודי הקדוש, היה אדמו"ר הק' מלענטשנא בעיר פשיסחא, ואמר אז הרבי ר' בונם מפשיסחא זצ"ל להרבי ר' העניך מאלכסנדר זצ"ל 'אם רצונך לראות את האושפיזין הקדושים, לך לסוכת אדמו"ר הק' מלענטשנא, ותראה את האושפיזין הקדושים'. והלך הרבי מאלכסנדר ושהה שם זמן מה, וחזר לרבו הרבי ר' בונם זצ"ל, ושאל אותו הרבי ר' בונם זצ"ל אם ראה את האושפיזין הק', והשיב לו: עמדתי אחורי הסוכה, ושמעתי שאמר כמה פעמים (הנוסח שאומרים להזמין האושפיזין) "במטו מינך", ואמר כן כמה פעמים עד אין מספר, וחשבת אפשר בין כך יכנס הרבי ר' בונם זצ"ל לעריכת הטיש ולא רציתי להפסיד השולחן הקדוש, ובאתי לכאן ולא ראיתי שום דבר. והשיב לו הרבי ר' בונם זצ"ל, הרי באמת באו אחר כך האושפיזין הק' להסוכה שלו. עכדה"ק.

וסיפרו חסידים נאמנים, שבכל חג הסוכות עד סוף ימיו, וכן ממש קודם פטירתו, היה הרה"ק הרבי ר' העניך מאלכסנדר זצ"ל מספר זו המעשה, שהרבי ר' בונם שלח אותו לרבינו הק' מלענטשנא לראות את האושפיזין והוא לא רצה להמתין שלא רצה להפסיד השולחן של הרבי ר' בונם ז"ל, והרבי ר' בונם אמר לו הרי באמת באו אח"כ האושפיזין הק' להסוכה של רבינו הק' מהר"ר שלמה ליב זצ"ל מלענטשנא, והיה מסיים הרה"ק מאלכסנדר בזה הלשון: "א יונגער מאן טאר נישט זיין צו שארף!" [אסור לו לאברך להיות מדי חריף]. (ברכה משולשת)